

עין משפט
נר מצוה

י"א מ"י פ"ו מ"ה' נדרות
 ה"ח:
 ב מ"י שס ה"י:
 ג מ"י שס ה"י [ו]:
 ד מ"י שס ה"ה ו ח:
 ה מ"י שס ה"י:

פז:

וּמִתָּנָה קָמָה דְּלִמְדָּה הִכָּל סוּתָר בְּגִיזָה סִתְמָה לְרֵב מִתָּנָה הוּי מִן
הַתּוֹרָה דְּהוּי מִמִּנִּין הַגְּזִירָה וּמִקָּמָה הַיּוֹם כְּכֹלֵי א' דְּלִמְדָּה רִבְעָן הִכָּה
[דָּלָה] נִעְמָה: הַגְּזִירָה וּבִסְפָּא דְּהִרְיָי חִזֵּר מֵאֵה יוֹם וְנִעְמָה יוֹם
מֵאֵה סוּתָר [שְׁלֵשִׁים] לְרִבִּי אֱלִיעֶזֶר מִדְּרָשָׁא דִּזְמַת מֵהֵרָה וְגו' וְיִלְכֵּי

מי שאמר פרק שלישי נזיר

דקסער ר' אליעזר אחר מלחא הוא שאין נזירות אלא כ"ט ולכן
 אינו צריך לכתוב אלא ו' ^ט ובדמיון נמי (ולע): קים להו לרבנן דאין
 מגלחא כדי לכוף ראשו לעיקרו בשמות מו' יום ולרב מנחם כדאית ליה
 דעממא דר' אליעזר משום דמקטא היום כעלוי: ועמא יום נשלים

מסורת הש"ס

(א) לקמן לע: מז: סג: (ב) פ"א
 הוא, (ג) (נדרים ד.)
 (ד) (מוספתא פ"ג.) (ה) (במדבר
 יג.) (ו) (לקמן י"א.) (ז) (מקבל
 רש"י.) (ח) (מחל על ד"ה מי
 שנדר שיד לע"ה.) (ט) (ל"ל מאה
 ואחד, י' ג"ל ב.) (כ) (שיד לע"ה
 קודם ד"ה מי שנדר,

נוסחת הריב"ן

כעטמח תחול מחנתמחמחמחמחמחמחמח
 היום ככולו ביה נמי י' ודרמח
 היום נחשביה ליום מאה כחמח מחלת
 דיעמח מקמח היום ככולו הרעני נזיר
 מאח דליכא ימור ומירלו המוספות
 עליו (דף ו:) דמירי זכור הרעני
 נזיר מחא היום שלימים ודמח ניהא
 דהשחא ליכא למימר מקמח היום
 ככולו בן כספא והקסויא מחישבת
 בנפיק (שם) דמייח הך דנזיר בן שלשי
 ופטמח היום שלישי בן קומח הכל
 בשלמח לרב מחמח^א אלח כו' ח"ל
 בר פדא אימח קיספ' ר' אליעזר
 אומר אינו קומח י' אם ו' והשחא
 אינו מוכח ועולם אימח לך משך
 מירות ו' והא דלינו קומח י' אם
 ו' לר"א [משום] דאין כאן ימים
 אחרונים ולרב מחמח נמי מאי
 דוקאיה דסבר דמקמח היום ככולו
 לימח טעמא דר"א משום דליכא
 ימים אחרונים ולמח דפרשי^י ימח
 דאם היה יום שלשים ממנין המירות
 לרב פדא ולרב מחמח נמי ילא
 דלמירנין מקמח היום ככולו היה
 קומח הכל מדרשא דזמח קומח
 הנזיר ע"ד כאן בבהיה: וזמח הגהה^י
 ממורי רבינו יחזק כהר' יוסף וז"ל
 נראה דלכע פין לרב מחמח ולרב
 פדא קרא דזמח קומח הנזיר וקרא
 דיימים הרשעוני איירי במחא שלימים.
 נראה דלפ' הגהה^י וזמח ר"א דלא
 בגרומח מועטמח דרשא דזמח

קסבר ר"א ^אכל אחד מלאת שבעה סותר
הריני נזיר שלשים יום ונטמא יום שלשים
סותר את הכל לא פליג ר"א דאמר שלימין
הריני נזיר מאה יום ונטמא יום מאה סותר
את הכל ר"א אומר אינו סותר אלא שלשים
וכולה כדהויין בה אילבא דבר פרא ורב
מתנא: **מתני** *מי שנזר והוא בבית
הקברות אפי' היה שם ל' יום אין עולין לו
מן המנין ואינו מביא קרבן טומאה יצא
ונכנס עולין לו מן המנין ומביא קרבן
טומאה ר"א אומר לא יבו ביום שנאמר
ויהימים הראשונים יפלו עד שיהיו לו ימים
ראשונים: **גמ'** איתמר *מי שנזר והוא
בבית הקברות ר' יוחנן אמר ^אינני חלה
עליו ור"ל אמר אין נזירות חלה עליו ר' יוחנן
אמר נזירות חלה עליו סבר מיתלא תליא
וקיימא כיון דמשכחא טהרה חיילא ור"ל
אמר אין נזירות חלה עליו אי הדר ואמר
חיילא עליה ואי לא לא איתיביה ר' יוחנן
לר"ל מי שנזר והוא בבית הקברות אפי' היה
שם שלשים יום אין עולין מן המנין ואינו
מביא קרבן טומאה קרבן טומאה הוא דלא
מייית הא מיתל חיילא עליה א"ל אינו בתורת
טומאה ואינו בתורת קרבן איתיביה ^אמי שהיה
טמא נזיר אסור לגלח ולשתות יין וליטמא
למתיים ואם גילה ושתה יין ונטמא למתיים ה"ז
סופג את הארבעים אי אמרת בשלמא חיילא
היינו טעמא דסופג את הארבעים אלא אי
אמרת לא חיילא אמאי סופג את הארבעים
הכא

דאס קאמער שלימין. ואפילו לבר
פדא דאזוי חוץ מלחם קרינט ביה:
נטמא ביום מהא סופר אל הכל.
דמח' מלחם קרינט ביה: רבי אליעזר
אומר לא סופר אלץ שלשים.
דאמער ר"ל פסיק' (גלי ד' ו'): טעמא
דר' אליעזר משום דקאמער קרל
זאת מורת הנייר ביום מלחם (המורה)
אמרה נטמא ביום מלחם מן לו
חורת נייר ואפי' בנזירות מרובה:
וכולה. טעמא דממתינן עד השתא
דהדין כל הליכא דבר פדא ורבי
מתנא פסיק' (ד' ו' ד' ו') : **מרתנא**
מי שגור והוא בזים הקדושים אפי' הוא
עומד שם שלשים יום אינן עולין לו
מן המנין. כלומר אין עולין לך
טעמא חלה עליו אותו נזירות
שקיבל כשנטמא ואין מביא קרבן
וטמא (הוא) זילא ונכנס. כגון שזה
וזה וטבל דכפרמס בגמרא וואח"כ
נכנס עולים לו למנין נזירות דמין
[שזה] ושנה וטבל ביום שבעי שני
מביא קרבן על הטומאה: רבי
אליעזר אומר לא בו ביום. כשהוא
אע"פ וטבל עד נכנס (הוא) מביא
קרבן טומאה עד וישיעבור עליו
ג' ימים ויטהר שגאמר והימים
הראשונים יפלו אימתי לנשאי קרל
(הקרא) זה שאין לו ימים הראשונים
דטהר. ויפלו ימים פחותים
משנים: **גמ'** אימער מי שגור
והוא בזים הקדושים ר' יוחנן אומר
נזירות חל עליו. דקסבר דהאי מאן
דמהל נזירות בזים הקדושים מחילל

דה אור השלם

ו. והזיר לִי את ימי
נורו והביא כֶּבֶשׂ בֶּן שְׁנָתוֹ
לְאִשִּׁים הַיָּמִים
הָרָאשִׁים יָפְלוּ כִּי טָמֵא
נָדָה: בַּמִּדְבָּר וְיָכֹ

גליון הש"ס

גמ' מי שנזר וכו'.
עין גדרים דף ד פ"א:
תוס' ד"ה נמסא ב' הריני
גדר נמסא יום ל"א. ע' לעיל
ו' פ"א תד"ס נמסא ודף יד
ע"כ ד"ה לוקס:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[illegible]

הגהות התוספות

דפרשי' בפ"ק (גס וס) בשם מהר"ק נ"ע וכן דרשא דקרא 'דמן'
הימים האלושים מכלל דלחלא אחרונים [אלן] דרשינן גניזות
מועטת אלף גניזות ארוך לעמאס יום ובהכי נמי מחייבין הסוגיא:
סו"רני נזיר סאה יום נשטא יום סאה סו"ר הרב. שהוא אחרון
של גניזות ולרבנן לא אחרין מקאס היום ככולו היבא
דנעמא ולא היבא קרנעמין: ולר"ב א"יודו אינו [סו"ר] אלא
ש"ש"ם. מן הדין היה לו לקטור הכל לזר פלא דלא אחרין מקאס
היום ככולו וכלל מנתא נמי פרשין בפ"ק דלמא שלימים ויהי לו
לקטור את הכל אלף דמראש דואס מורא גניזר אחרון הוא
דאינו סו"ר אלף ל' יום ד': **נשטא** ביום ק"א סו"ר ש"ש"ם.
דמרבנן בעלמא ארוך ולכן אינו סו"ר אלף שלשים ויהי א"ל ק"א
היבא דלמא הרני נזיר סאה וכו' (ומן) יום שלשים יום פגלמא
כ"ט נשלם הגניזות וזמן שלשים מגלמ מה"מ ואס נעמא ביום שלשים
ביום שלשים סו"ר דמרבנן אטו היבא דלמא הרני נזיר שלשים יום נעט
לא קיימא א"ל שגס יום: הו"א היבא פגלמא וזה"ל עילוי א"ל מצי למיח
ודאי נעמא יום: מ"כ אינו סו"ר שלשים (אשר) שו"ר שו"ר ויהי
א"ל ק"א

פי' הרא"ש

[תנ"ך] שני שדור ודור
בבית הקברות
א' וי' שהה של וי' ורבי
ו' וי' מביא קרבן טומאה
א' כחוב קרבן טומאה
ב' וי' טורף שנטמא כחוב.
שני שדור טמא וי' עזא
תנא כלמי ודור ודור וי' עזא
א' [ונתן] וסיד אחר
ד' ודור וטבילת מיתות
נ' ודור. אם נכנס מיתות
ד' ודור אפי' ב' ביום
ד' ודור קרבן טומאה: ר' עזא
ד' ודור א' ב' ביום שנטמא
ו' וי' הארבעים אפילו
ד' שמועין דסדור כל מה
שנא: איחור' מי שדור
ד' ודור בבית הקברות וי'
א' ב' נדיר: חלה עליו
ד' אסור ב' ודור ודור ודור
ש' ודור נדור ודור א' אחר
ש' ודור חלה לצאת ולא
ד' א' חלה אכל קרבן
ד' מיתות: כל זמן אחר
ד' חלה: מי שדור. מיתות

ואת בבת הקברות. והיה אם היה טמא
קרנ טומאה דרחמנא מעיטא מקרבן
לרשאים וד"ס שזעין לו כי טמא
בשעיר עולין כן התני לענין הדין כשטמא
ד' יוחנן ור"ל כשטמא אם נרץ לחזור
בו ביום שטמא אין מביא קרבן טומאה
מביא קרבן טומאה וה"ל דמאי למיתני
אם קרבן טומאה ולר"א אינו מביא קרבן
לשם ל' ואחד לנדרות: (ס"ג) קבר
אחר מלאת הוא לנדר משה דאמר
משיב ליה כאלו אחר שלימים ולא אחר
דלא אחר מקצת היום כאלו הילכן לא
יתרו בו לללח ממנו וכו' ואכתובנא
הלאקור: וכי משתנה טמאה חילל. פירוש
אם עליה לענין הבאת קרבן ובקיעו הוה
חייב ע"ה. בעדו טמא עד שיטמא ואלו
יכיות אומר הכיני כמו שגדתי ובפ"ק
ב"ב טומאה הוא דלא חייב דמעט
מורת טומאה. דלא חילל מורת כלל:

י' הרא"ש (המשך)

[illegible]

(ח) ר"ל דגם לר"י איכא (נא)

דכל תאחר חלכד הלא
דעומא. (ב) אולי צ"ל דלא חיל
נצרות כלל שאם נטמא: